SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová

Dvě noci v Buenos Aires

HARLEQUIN®

Pippa Roscoeová

DVĚ NOCI V BUENOS AIRES

Překlad

Hilda Hansalová

Milá čtenářko,

… byl pozdní večer, první máj, večerní máj byl lásky čas…

Vzpomínáte? Tyhle Máchovy verše, vzorec kyseliny sírové a vyjmenovaná slova po z. Ty si prý zapamatuje z let, kdy chodil do školy, každý…

Něco na tom je.

Napadla mě taková věc. Je máj měsícem lásky jenom pro nás, nebo to platí univerzálně, celosvětově? A tak jsem zkusil do vyhledávače zadat výrazy jako „month of love“, „mois d'amour“, „mese d'amore“, dokonce i „miesiąc miłości“ a „a szerelem hónapja“… A výsledek byl zajímavý. Většina světa, zřejmě je to vlivem anglosaské tradice slavení Valentýna, za měsíc lásky pokládá únor! Že by se Mácha tak moc mýlil?

Ale pak jsem zkusil trochu počítat. A připočetl jsem k tomu Máchovu máji devět měsíců… A vyšlo mně, že děti počaté v tom „našem“ měsíci lásky se rodí v tom „obecně uznávaném“. Že je to tak trochu kruh. A od toho už nebylo daleko k úvaze, že vlastně není podstatné, který je ten měsíc lásky, podstatná je ta láska. Bez ohledu na měsíc.

I když: O lásce šeptal tichý mech, / kvetoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech…

Něco na tom máji je…

… s láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

DVĚ NOCI V BUENOS AIRES

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Ring to Take His Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4992-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4993-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4994-2 (PDF)

PROLOG

Londýn…

Antonio Arcuri naznačil tmavovlásce, aby nastoupila do limuzíny. Nebylo to poprvé, kdy ho jeho šofér odvážel z kanceláře se ženou, s níž se právě seznámil. Naopak – k tomu docházelo velmi často, ale nikdy nejel se ženou, která se dostavila na domluvený přijímací rozhovor. Nikdy nesměšoval soukromé záležitosti s prací.

Ale dnes neměl jinou možnost. Dopolední porady se velmi nepříjemně protáhly a teď by musel přijímací rozhovor s poslední z uchazeček o místo osobní asistentky buď zrušit, nebo přijít pozdě na setkání s dalšími dvěma členy *Winner's Circle* – dostihového sdružení, jehož byl spoluvlastníkem.

Skoro rok čekal na příležitost, aby se setkal s Dimitrim a Danylem, s přáteli, kteří pro něho byli víc než pokrevní bratři. Takže musel poslední rozhovor uskutečnit v autě cestou za oběma přáteli. Nic nenáviděl Antonio víc, než když něco *musel* dělat.

Pokud uchazečka o místo – slečna Emma Guilhamová – považovala místo konání rozhovoru za neobvyklé, nehnula ani brvou, což bylo dobré znamení. Ale způsob, jakým si popotahovala lem sukně, která se jí vyhrnula nad stehna, když nastoupila do auta a usadila se, svědčil naopak o tom, že je nervózní.

Antonio se do kožených sedadel limuzíny usadil vedle ní a pokradmu si ji prohlížel. Byla drobná. Byla krásná. Zaregistroval to jako fakt a vzápětí se jím přestal zabývat. Jestli jeho budoucí osobní sekretářka je přitažlivá, nebo není, nehrálo roli. *Hlavně aby se už konečně přestala tahat za sukni*, pomyslel si.

Limuzína vyjela z přítmí podzemních garáží budovy, v níž měl Antonio kanceláře, ven do bledého světla zimního odpoledne a rázem se ocitla v rušném provozu obchodního centra Londýna. Potichu zaklel a úmyslně se nepodíval na hodinky. Věděl přesně, kolik je hodin, a to mu na náladě nepřidalo.

„Váš řidič by se měl teď dát ulicí St. James a pak na Pall Mall. Jsou Vánoce a Regent Street bude ucpaná."

Upřela na něho oříškově hnědé oči a Antonio pocítil podivné zatrnutí v hrudi. V jejím pohledu nebylo žádostivé zaujetí, ani vzrušení, ani vyzývavost – tedy to, co obvykle vídal v očích žen, které se na něho dívaly. Věděl, že je přitažlivý, a bez skrupulí toho využíval, ale nikdy by toho nevyužil v pracovním vztahu.

Ale co ho skutečně zaujalo – nepředstírala to. Považoval to za neobvyklé, a hlavně nedocenitelné.

Ve srovnání se třemi kandidátkami, s nimiž se dneska sešel, slečna Guilhamová, aspoň podle předložených dokladů, nejméně vyčnívala. Byla mladá – bylo jí teprve dvacet dva. Na rozdíl od ostatních žen, které byly ve věku od třiceti do téměř padesáti let, mu však připadala nejvyrovnanější. Nemusel se dívat do jejího životopisu. Díky skvělé paměti si vybavil potřebné informace, které byly pro něho, nebo spíše pro jeho osobní asistentku, důležité.

„Promovala jste na londýnské univerzitě se zaměřením na mezinárodní obchod s červeným diplomem.

Umíte psát rychlostí sto dvacet slov za minutu, ráda cestujete a čtete," vypočítával pomalu. Mírně ho rozptylovalo, když zjistil, že oříšková hněď jejích očí přechází v mechově zelenou. „Jste velmi pracovitá a zodpovědná, což ocenil finanční ředitel mé londýnské kanceláře, kde jste posledních pět měsíců pracovala na plný úvazek a na částečný úvazek ještě rok předtím. Současně jste dokončovala studium. Také tuto okolnost opakovaně zdůrazňuje můj finanční ředitel."

Emma krátce kývla hlavou. Její reakce ho překvapila. Zamračil se. Obvykle uchazeči o místo rádi obšírně rozváděli své přednosti a schopnosti, když se o nich zmínil. Chvíli čekal, aby jí dal prostor pro očekávanou reakci, ale nic neříkala.

„To místo mé osobní asistentky je v New Yorku. Zabývám se kapitálovými investicemi, vysoce důvěrnými akvizicemi a vyžaduji tvrdou práci bez ohledu na pracovní dobu, naprosté soustředění a absolutní diskrétnost. A to jak v obchodních, tak v osobních záležitostech. Nejsem v New Yorku pořád, ale vaše trvalá přítomnost v kanceláři by byla nezbytná."

„Ovšem."

Pořád čekal, jestli se nějak projeví. Nezaznamenal v jejím výrazu žádné vzrušení nebo dokonce špatně skrývaný šok až zděšení, které s nelibostí zaznamenal během rozhovorů s ostatními adeptkami.

„Nezdá se, že vás náš rozhovor nějak zvlášť zajímá, slečno Guilhamová." Neměl dost trpělivosti, aby se zabýval lidmi, kteří ho okrádali o čas. Nestál o žvanilku, ale tohle… to bylo… unikátní.

„Ještě jste mi nepoložil žádnou otázku, pane Arcuri," řekla. Tón jejího hlasu nebyl ani obviňující ani obranný. „Můžu mluvit otevřeně?" zeptala se. Prudce mávl rukou na souhlas.

„Pane Arcuri, absolvovala jsem tři rozhovory v souvislosti s touto funkcí. Jeden s osobním oddělením v Londýně, druhý s osobním oddělením v New Yorku a třetí s vaší bývalou asistentkou. Nedělám si žádné iluze, protože moje zkušenosti jsou menší ve srovnání se zkušenostmi ostřílenějších uchazeček a uvědomuju si, že je jen vaše dobrá vůle, že jste mě mezi ně zařadil. To opravdu oceňuju."

Odmlčela se a zaklepala na okénko k řidiči.

„Tady zahněte doleva a druhou ulicí doprava," požádala řidiče a pohledem se vrátila k Antoniovi. „Myslím, že chcete někoho, kdo bude dýchat a žít pro *Arcuri Enterprises*. To budu ráda dělat. Chcete někoho, kdo dokáže sledovat a organizovat váš program, kdekoliv budete? To dokážu se zavřenýma očima. Chcete někoho, kdo vás ochrání před lidmi, kteří by chtěli plýtvat vaším časem? Pak to budu já… Chci pro vás pracovat, protože jste nejlepší. Je to docela prosté."

Limuzína se zastavila před londýnským klubem *Asquith* a Antonio pořád ještě vstřebával poměrně působivou a překvapivou řeč.

Slečna Guilhamová se usmála.

Antonio cítil, že se mu v odpověď také zvedají koutky úst.

„Mám jednu otázku, slečno Guilhamová."

„Ano?"

„Kdybyste byla nucena žít na pustém ostrově a mohla byste si vzít jen jednu věc s sebou, co by to bylo?"

Antonio během let slyšel hodně různých odpovědí na svou otázku: Mozartovu hudbu, Shakespearovo dílo, klavír. Její odpověď ještě nikdy od nikoho neslyšel. Takhle by odpověděl i on.

„Satelitní telefon."

Jen kývl, aniž by to nějak komentoval.

„Pane Arcuri, děkuju, že jste mi poskytl příležitost k rozhovoru. Budu se těšit, že se mi vaše osobní oddělení ozve. Příjemný oběd vám přeju. Už se musím vrátit do kanceláře."

Po těch slovech Emma Guilhamová vystoupila z auta. Antonio seděl chvíli jako omráčený. A nebyl sám. Všiml si, že jeho šofér se dívá za Emmou také. V jeho pohledu se zračilo něco jako ohromení a… respekt.

Když Antonio vystoupil z limuzíny a zamířil k budově, kde sídlil klub *Asquith*, měl pořád ještě před očima Emmu Guilhamovou, jak kráčí směrem ke stanici metra na Picadilly Circus a štíhlé boky se jí při chůzi pohupují.

Rychle ten obrázek zapudil z hlavy a soustředil se na *Winner's Circle.*

V soukromém salonku v klubu *Asquith* už na něho čekali přátelé Dimitri Kyriakou a Danyl Nejem Al Arain.

Jejich přátelství se zrodilo v době studií a prohlubovalo se během těžkých období, jimiž všichni občas procházeli. Vždycky stáli při sobě, navzájem se podporovali a sdíleli své bolesti i radosti. A když po studiích Antonio potřeboval kapitál, aby mohl začít podnikat, Dimitri, Danyl a dědeček z matčiny strany byli jeho první investoři. Antonio jim všechno splatil i s úroky, a mnohem dříve, než se zavázal. Nikdy nezapomněl, za co všechno svým přátelům dluží.

Bez nich by tady dnes nebyl. Oni by řekli totéž o něm. A teď, po roce, se tito tři muži, o nichž se pravidelně zmiňovala média, protože patřili mezi největší osobnosti současného světového obchodu, konečně zase sešli. Zastavil se přede dveřmi do jednoho ze salonků klubu, protože z nich vycházela malá blondýnka. Když ho míjela, vrhla na něho zamračený pohled.

„Přišel jsem o něco?“ zeptal se Antonio a s úsměvem se podíval na své přátele.

Vězení si vybralo na Dimitriovi svou daň a zanechalo na jeho působivých řeckých rysech stopy, ale přesto se za ním otočila skoro každá žena, která se ocitla v jeho blízkosti. Ani Danyl se nemusel spoléhat na své postavení, i když bylo velmi působivé: byl šejk a dědic trůnu. Vyzařovala z něho moc a síla, jak konstatovala Antoniova poslední asistentka.

Jejich pravidelné čtvrtletní schůzky – jediný termín v Antoniově přeplněném diáři, který byl neměnný a nezrušitelný – přerval americký právní systém. Ale Dimitriova nevina se v průběhu jednoho roku prokázala, a teď už konečně zase mohli být spolu.

„O návrh,“ odpověděl Dimitri na Antoniovu otázku.

„Na veřejnosti? Ve dne? Pánové, moje skandální pověst je ohrožena,“ prohlásil Antonio.

„Pracovní návrh,“ procedil skrz sevřené zuby Danyl.

„Ona –,“ hlavou ukázal ke dveřím, kterými před chvíli blondýnka vyšla, „– nás chce reprezentovat na *Hanley Cupu*,“ vysvětloval Dimitri.

„My už máme žokeje,“ ucedil Danyl.

„Prohlásila, že dokáže vyhrát všechny tři závody dostihu.“

To Antonia přece jen zaujalo. „To se nestalo od…“

„Od doby, kdy trénoval koně její otec – to znamená před dvaceti lety,“ doplnil ho Dimitri.

Antonio z toho vyvodil logický závěr: „*To* byla Mason McAultyová?“

Danyl si odfrkl.

Antonio zvažoval případné důsledky její účasti: vyhrané závody a pozornost celosvětového tisku. Pozornost, kterou jim média věnovala, kolísala, ale

nikdo nemohl zpochybnit úroveň jejich dostihových závodů a jejich úspěchy.

Sdružení založili krátce po dokončení studií. Byl to odvážný počin, ale dokonale všem třem vyhovoval, protože milovali koně, dostihy, sázení a… adrenalin.

Antonio kdysi slavil úspěchy jako hráč na mezinárodních utkáních v pólu, ale to bylo ještě před tím, než Michael Steele zničil jeho rodinu. Kousl se do rtu, aby zahnal bolestné vzpomínky a přinutil se obrátit pozornost zpět k Mason McAultyové.

„Dokázala by to?“ zeptal se.

Dimitri pokrčil rameny, a Danyl vypadal, že o tom přemýšlí.

„S největší pravděpodobností,“ řekl nakonec.

„Jsem téhož názoru,“ souhlasil Antonio a pokrčil rameny v typickém italském gestu. Pokud by to Mason McAultyová dokázala, byl by to neuvěřitelný úspěch. Pokud by selhala… No, nečekalo by je nic horšího než špatné ohlasy v tisku. Antonio miloval riskantní výzvy. Prakticky jimi žil.

„A proč ne,“ souhlasil i Dimitri.

Danyl zdráhavě kývl. Zdálo se, že má pořád nějaké pochybnosti. Antonio neznal důvod, proč se Danyl za odcházející Mason díval tak zamračeně, ale byl si jistý, že ona to ví.

„Whisky?“ zeptal se Dimitri, když se Antonio konečně posadil.

„Rozhodně,“ souhlasil Antonio. Pohodlně se opřel a s potěšením se díval na své kamarády. „To je dobře být zase s vámi.“

„Řekni to ještě jednou a budu si myslet, že jsi měkkota,“ zavrčel Dimitri.

„Kdybych chtěl poslouchat babské tlachání, mohl jsem zůstat doma a jít do harému,“ přidal se Danyl.

Antonio se ušklíbl. „Ty žádný harém nemáš. Kdybys měl, už bychom tě nikdy neviděli."

Antonio si náhle uvědomil, že místo, aby si užíval špičkování s přáteli a těšil se ze setkání, neustále se v myšlenkách vracel k dívce, kterou si právě teď vybral za novou osobní asistentku.

K Emmě Guilhamové…

PRVNÍ KAPITOLA

O osmnáct měsíců později…

Emma si z obličeje odhrnula prameny tmavých vlasů a jedním pohybem je stáhla do úhledného drdolu. Už si stačila všimnout, že kdykoliv se jí vlasy uvolnily a spadaly jí do obličeje, Antonio se zamračil. Takže teď by nejspíš její snahu kvitoval s povděkem.

Ještě zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle na dámských toaletách v budově, kde se nacházely newyorské kanceláře *Arcuri Entrerprises*. Její pohled jako vždy upoutaly stínované stříbrné iniciály *A* a *E* v rozích zrcadla a jako vždy to v ní vyvolalo příjemný pocit uspokojení.

Ušla dlouhý kus cesty z malého domku na okraji Hampstead Heath, kde žila s matkou. Vzpomněla si na poněkud neskutečný přijímací rozhovor, který s Antoniem absolvovala v jeho limuzíně během cesty do centra Londýna v rušném vánočním provozu. Kdykoliv se v myšlenkách k němu vrátila, říkala si, že si dovolila dost. Ale zároveň si musela přiznat, že měla pramalou šanci tu práci dostat. A protože neměla co ztratit, a naopak mohla všechno získat, rozhodla se říct mu všechno s otevřeností, která jí byla vlastní.

Mluvila pravdu a každé slovo, které teď pronesla,

myslela vážně a posledních osmnáct měsíců jejich pravdivost každodenně svou prací potvrzovala.

Bylo těžké být tady, být v New Yorku, být osobní asistentkou Antonia Arcuriho. Vadilo jí, že ji jeho naprosto neočekávaný, a pro něho netypický příjezd vyvedl z míry.

Kdykoliv jí ráno cinknul mobil, věděla, že to bude zpráva, která ji bude informovat, že Antonio Arcuri se vrací z Itálie a v kanceláři bude přibližně za šest hodin. Pokaždé se jí zmocnil pocit, který se podobal panice. Pokaždé se snažila ten pocit potlačit a pomalu se jí to dařilo.

Vstala, podívala se do diáře, aby se ujistila, že jeho neočekávaný příjezd nesouvisí se žádnými schůzkami nebo jednáním. Nikdy netušila, co má od návštěvy nevypočitatelného šéfa čekat.

Začala se těšit na okamžiky, kdy Antonio nebyl v kanceláři. Ať už to bylo kvůli pravidelným schůzkám s ostatními členy *Winners' Circle*, cestám do Londýna, Hongkongu nebo Itálie, vždycky byla ráda, že je s ním ve spojení jen prostřednictvím mailů nebo občasných videokonferencí. Kdykoliv byl mimo newyorskou kancelář, ulevilo se jí. Protože – popravdě – Antonio byl prostě… úchvatný a neodolatelný.

Nejen proto, že byl moc hezký. Měl tmavě hnědé oči, pravidelné rysy s vysokými lícními kostmi a pevnou rozhodnou bradu, což bylo působivé u každého muže. Ale on měl navíc snědou pleť, krásně a smysln ě tvarované rty, a hlavně – vyzařovala z něho síla, moc a energie. Kombinace toho všeho by ještě nebyla tak zničující. Byla to autorita, vitalita a dravost, které z něho vyzařovaly, a které na ni silně působily.

Věděla, že je také přitažlivá, ale naučila se to skrývat. Chtěla to skrývat. Nechtěla, aby to jakkoliv ovlivnilo její práci. Byla tu proto, aby odváděla dobrou práci, a ne proto, aby prahla po svém šéfovi.